

Dela in dnevi



Ciril
Bergles

PERICA Spoznam jih po oblačilih,
ki se jih dotikajo.
Otroški slinčki in plenice so polni
čudenja malih angelov,
v njih je dosti svetlobe
in tudi teme, zaradi katere se zbujajo
iz sna.

Spalne srajce starcev so preznojene
od neprespanih noči, od hudih stisk,
ki oznanjajo zadnjo uro.

Mladi spijo goli med rjuhami,
da imajo ljubezen zmeraj pri roki.

Njih oblačila diše po nežnostih
in po neuresničenih spočetjih.

Samomorilci skrijejo svoj obup
za pretesne ovratnike
in morilci zakopljejo krvave srajce
globoko v prst, pod kamne.

Razobešam te bele zastave po vrtovih,
po balkonih.

Ali oznanjajo vdajo ali upanje?

Kajti treba je dosti čistih in dobrih sap,
da postanejo naša oblačila
spet varna skrivališča za namene tega sveta.

GRADITELJ Nameraval sem si postaviti
samo hišo, enostavno.
Da se mi ne bo treba
neprestano seliti.
Zdaj pa se stvar
sploh ne neha.
Vsak dan
nekaj dodajam.
Povečujem okna.
Širim balkone.
Izmislim si prizidek.
Potem še eno nadstropje.
Vsaka noč
me za nekaj nagovori.
In hiša raste,
se širi.
Do brezumnosti.
Dobro je, da bom kmalu odšel.
To jo bo rešilo.

KONJEDEREC Ta vranec
se je dotikal obzorij.
Jezdili so ga
junaki levjih src.
Še pred zoro
je čakal na bitko
in se potem pognal
skozi sonce
naravnost v zmago.
Vedel je
za varne prehode
čez reke,
preko gora.
V vetru
je zasledoval sovražnike.

Zdaj čaka vdano
v konjedernici,
da ga odrešimo
teme v očeh,
trudnosti v mesu.

POLITIK Zgovarja se na zgodovino.
 Da mu je namignila, naj stopi na oder
 in maha s svojo belo srajco.
 Dvorana je zmeraj nabito polna
 in ljudje so navajeni ploskati.
 Samo da dosti obljublja.
 Da se razglaša za odrešenika.
 Da z izbranimi namigi
 zasleduje nasprotnika.
 Včasih mu kak žvižg
 vzame sapo,
 a se hitro privadi
 na tako patetiko.
 Vé, da si mora scenarij
 pisati sproti
 in da je konec
 hudo nepredvidljiv.
 Njegova spretnost se razkrije
 potem, ko ugasnejo luči.
 Če kdo ne prižge
 vžigalice.

VARUH
 POKOPALIŠČA Živeli so možje,
 počenjali so stvari,
 ki jih ne zmore vsak.
 Poznali so zvijače
 besed in dejanj.
 Gledali so
 v skrivnost časov.
 Umirali so
 z veliko mislijo,
 ki so jo potem vklesali
 v kamen.
 Njihova obličja
 so vlili v bron,
 z njihovimi imeni
 so poimenovali mesta,
 gore in zvezde.

Tale tu,
v tem zapuščenem grobu,
brez nagrobnika, brez imena,
pa je zapustil sporočilo,
ki ga zna
samo modri prebrati.

STARI
CESTAR Rad sem imel cesto.
Kot svoj vrt ali njivo.
Koliko življenja
je bilo na njej!
Da bi videli tiste
dišeče konjske fige, kravjake,
tople kot hlebci kruha,
vzeti pravkar iz krušne peči.
Kako so dihali v zimskem mrazu!
Spravil sem jih s ceste
na svoj vrt.
Kakšna solata je potem tam rastla,
paradižnik je zardeval,
kot bi se napil rdečega vina.

Zdaj pa to smrdeče vzdihovanje
in strašni ropot.
Ta brezdušni asfalt,
pod katerim je cesta
izgubila svojo dušo!

STATISTIK Misli,
kako preprosto je
spraviti življenje
v krivulje,
v razpredelnice,
v procente.

Ko bi se vsaj enkrat
zazrl v frfotanje
otrokovih ustnic,
v njegove drobne
in majave korake.
In se zamislil
nad vprašanji,
s katerimi vrta
v skorjo sveta.

BREZPOSELNI Pravijo, naj počakam,
da dokončajo svoj vek.
Rodili so vnuke,
spremenili svet
in prelisičili boga.
Gledam ribe,
s kakšno muko
se mečejo na prod
in hlipajo v prazno.
Moje roke so trudne
od mirovanja.
Misel ne more vzdržati
v mišji kletki.
Lev hoče v savano
ob uri vetrov.

Bi bil Bog še bog,
če ne bi imel na razpolago
tistih šest delovnih dni?